

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 692 במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בכל יום ב' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

מִסְעֵי

עלון מס' 581 שנה י"ב זכות העלון לע"נ מו"ר יעקב בן רחל וצדוק ז"ל כ"ו תמוז תשפ"ב

מִסְעֵי - תוכן ענייני הפרשה

999 ת"ת

- א. רשימת 42 המסעות שהלכו בני ישראל, ביציאתם ממצרים ועד ערבות מואב על ירדן יריחו.
- ב. מצות הריגת יושבי כנען, ומצות עקירת עבודת האלילים.
- ג. גבולות ארץ ישראל.
- ד. רשימת הנשיאים שיחלקו את ארץ ישראל לבני שבטם.
- ה. הציווי להקדיש מנחלת ישראל 48 ערים ללוויים, מתוכן שש ערים למקלט מגואל הדם.
- ו. עונש הרוצח במזיד והרוצח בשוגג.
- ז. בקשת בני מנשה בעניין נחלת בנות צֶלְפָּחָד, ציווי ה' שאשה שיורשת נחלה, תִּנְשָׂא רק לבן השבט של אביה, ולבנות צֶלְפָּחָד הותר לְהִנְשָׂא לטוב בעיניהם. (והן נישאו לבני דודיהן משבט מנשה).

וַיַּעַל אֶהֱרֵן הַכֹּהֵן אֶל הַר הָהָר עַל פִּי ה' וַיִּמַּת שָׁם בַּשָּׁנָה הָאַרְבָּעִים לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בְּאַחַד לְחֹדֶשׁ" (לג, לח) – גדול השלום

אהרן נפטר בראש חודש אב, ומאות אלפים מישראל הלכו ללוותו לקבר ישראל. בלטו בנוכחותם שמונים אלף בחורים שנקראו עוד בחייו בשם 'אהרן', על שמו של אהרן, כהכתר הטוב והערכה על מסירותו בהשכנת שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו.

והנה אם נתבונן נראה שהיחיד מבין האבות והשבטים הקדושים שתאריך יום פטירתו הוזכר בפירוש בתורה - הוא אהרן הכהן. ומדוע התורה באה לספר לנו על תאריך פטירת אהרן הכהן בתקופה של ימי בין המצרים, שבה אנו אבלים על חורבן בית המקדש שחרב בעוון שנאת חנם? - כדי שנזכור שעלינו לאהוב את זולתנו ולהשכין שלום בכל בית יהודי שחסרים בו אחווה ושלום, שאהרן הכהן היה אוהב שלום ורודף שלום, ועושה שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחברו, וכשהיה שומע שיש מחלוקת בין אנשים, עוד לפני שילכו לבית דין להתדיין ביניהם - היה רודף אחריהן ומטיל שלום ביניהן.

על כן תאריך זה של ראש חודש אב יהיה לזיכרון לפנינו, ללמוד ממידתו של אהרן להיות גם אנו אוהבי שלום ורודפי שלום ומשימין אחווה בין אחינו.

אם רק תהיה לנו עין טובה והסתכלות חיובית, נוכל להביא לאהבה בין אדם לחברו, שבזכותה נזכה לבניין בית המקדש. ולא בכדי אמרו חז"ל "לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום".

ואמר הנביא ישעיהו (נז, יט): "שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב אָמַר ה' וְרָפְאֵתִיו".

בסוף הפרשה מסיימת התורה את ספר במדבר בעניין נחלות וירושות של הבנים. שנאמר (לו, יב): "וְתָהִי נַחֲלָתָן עַל מִטָּה מְשַׁפַּחַת אֲבִיהֶן".

אדם שנפטר - יורשו הראשון הוא בנו, ובנות צֶלְפָּחָד, כיוון שלא היו להן אחים, ירשו הן את אביהן.

כשהאדם נפטר מהעולם, מתעסקים משפחתו בירושתו ובצוואתו. אולם חובה לזכור שמלבד הירושה שהוא מוריש לבניו, מחוייבים הם לכבד את אביהם גם לאחר מותו, כפי שמובא 'מכבדו בחייו ובמותו'.

בדרכים רבות יכול אדם לכבד ולהעלות את נשמת אביו או אמו אחר מותם. במסכת כלה (ב, ט) מובא מעשה מפליא: רבי עקיבא הלך במדבר, וחזר על משנתו. לפתע ראה אדם ערום שחור כמו פחם רץ כמרוצת הסוס, וחבילת עצים על כתפיו. שאל אותו רבי עקיבא, מה אתה עושה במקום הזה? אמר לו: למעשה אני מת, אלא שבכל יום ויום פוקדים עלי מלאכי חבלה לחטוב עצים ושורפים אותי בהם. שאל אותו רבי עקיבא: מדוע? אמר לו: כיוון שעברתי על כל מצוות התורה. שאל רבי עקיבא: האם שמעת מהממונים עליך אם יש לך תקנה? אמר לו: שמעתי שאמרו שאם היה לי בן שיאמר עלי קדיש בתוך הקהל, ויוסיף גם "ברכו את ה' המבורך" - הייתי נפטר מהעונש הזה. שאלו רבי עקיבא באיזה עיר התגורר, חקר ודרש עד שהגיע לאותה העיר, ונודע לו שהאיש היה רע מעללים, והניח בן שדומה לגוי. מצא רבי עקיבא את הבן שהיה ערל. מל אותו רבי עקיבא וניסה ללמדו תורה, אך הוא לא הבין דבר. צם עליו רבי עקיבא ארבעים יום, עד שיצאה בת קול שנתקבלה תפילתו. הלך רבי עקיבא ולימדו תורה, קריאת שמע, תפילה וברכת המזון, ועמד הבן בקהל ואמר קדיש ו'ברכו'. באותה שעה פטרו את המת מהגיהנם. נגלה המת לרבי עקיבא, וברך אותו שיזכה לגן עדן, כפי שהצילו מדינה של גיהנם.

ולפיכך הרמ"א (יר"ד ס' שע"ו ד') הביא את דברי ה"בית יוסף" (בעניין הזוהר המובא במסכת כלה). ועל פי זה כתב הלכה למעשה, שיש לבן לומר קדיש י"ב חודש על אביו.

כשהבן מקיים מצוה (או אומר קדיש), אומר הספר 'חסידים' (ס' תתשע"א) שהוא יכול אף להעלות את אביו לגן עדן.

וכך כתב גם הרשב"א (שם). ומבאר את עומק העניין: כיוון שהבן נולד מאביו, הוא פועל יוצא מהאב, ועל כן כל מעשי הבן מתייחסים לאב, כאילו האבא עשה אותם בעצמו!!

ואף רבי חיים ויטאל זצ"ל (שער הכוונות דרוש הקדיש דף ט"ו:) כתב כן בשם האריז"ל: אינו נכון מה שחושבים המון העם שהקדיש מועיל רק להציל את נפש הנפטר מדינה של גיהנם, אלא יש בו תועלת רבה גם להכניסו לגן עדן, ועוד להעלותו ממדרגה למדרגה.

ולכן אומר רבנו האריז"ל, שגם בשבת וביום טוב, שאין שולטת בהם אש של גיהנם, אף על פי כן יאמר קדיש, כיון שמעלה את אביו מדרגות בגן עדן.

מכאן, נלמד את מעלת הקדיש ואת חשיבות עשית המצוות, צדקות ומעשים טובים, לעילוי נשמת הנפטר, וזה מה שנאמר, מכבדו בחייו ובמותו.

"אֵלֶּה מִסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל..."

מדוע זכו מסעות אלו להיכתב בתורה? מבאר המדרש: מפני שקיבלו מקומות אלו את ישראל במדבר, והיו ישראל אורחיהם, עתיד הקב"ה לתת שכר טוב למדבר על כך. כעת המדבר יבש וחסר כל, אך לעתיד לבוא יהפוך המדבר ליישוב, ויהיו בו מים רבים ועצים רבים.

והדבר מפליא, הרי המדבר לא עשה זאת במחשבה תחילה, ולא היתה לו כל אפשרות להתנגד לכך, אולם כיון שסוף-סוף על ידו באה טובה לעם ישראל - הקב"ה משלם שכרו, שלעתיד לבוא יהפוך המדבר ליישוב. ללמדנו על אדם שיש לו ניסיון אם לקבל אורח לביתו, ומקבלו, וטורח לארחו ולהיטיב עמו, אלו זכויות עומדות לו, וכמה שכר יקבל על כך!

ובאותו עניין אומר הסבא מקלם בספרו "חכמה ומוסר" (מאמר ז'): בגמרא (מגילה י"ד) מובא, שמונה נביאים כהנים יצאו מרחב הזונה, ואלו הן: נריה, ברוך, שריה, מחסיה, ירמיה, חלקיה, חנמאל ושלום. רב יהודה אומר: אף חולדה הנביאה מבני בניה של רחב הזונה הייתה.

ואמרו שם: נתגיירה רחב ונשאה יהושוע בן נון. ומדוע זכתה רחב, שהייתה גויה וזונה במשך 40 שנה, להיות אשת גדול הדור ממלא מקומו של משה רבינו, שהעמיד חמה במקומה, והכניס את ישראל לארץ הנבחרת, ולא עוד אלא שזכתה להעמיד שמונה נביאים בישראל? - בגלל החסד שעשתה עם שני אנשים, והחביאתם אצלה בעלייה כדי שלא יתפסם מלך יריחו, בשל כך זכתה וקיבלה שכר גדול.

מענייני ירושלים ובית המקדש

* **ירושלים בתפארתה** - "תנו רבנן מי שלא ראה את ירושלים בתפארתה, לא ראה כרך נחמד מימיו. ומי שלא ראה בית המקדש בבניינו, לא ראה בנין מפואר מעולם" (סוכה נ"א).

* **בית המקדש בתפארתו** - בית המקדש הוא דביר קדשו של הקב"ה, הוד שכינה היה חופף עליו בעבותות של אהבה בין ישראל לאביהם שבשמים. קדושה ויופי שכנו בבית זה, לא היה בכל העולם בניין נפלא כמוהו. כולו היה בנוי אבנים גדולות מסותתות בצורה מיוחדת. חלקן היו מצופות בשיש כחלחל ירקרק, הדומה לגלי הים שהיה משרה רוגע ושלווה במתבונן בהן. כל שערי בית המקדש היו עשויים זהב, וכן מרבית כליו ואלפי מנורות זהב מקושטות בפרחים ובכפתורי זהב, וכשהיו מדליקין אותן, היה בית המקדש כולו טובל בים של נגוהות אור.

"ילקוט שמעוני" (איכה תקצו-ז) מובא: בשעה שביקש הקב"ה להחריב את בית המקדש, אמר: כל זמן שאני בתוכה - אין האויבים נוגעים בה, אכבוש עיני ממנה ואשבע עליה שלא אזקק לה עד קץ, ויבואו האויבים ויחריבו אותה, מיד השיב הקב"ה ימינו והחזירה לאחוריו... באותה שעה שסילק שכינתו, נכנסו אויבים להיכל ושרפוהו באש. אמר הקב"ה: אין לי מושב בארץ, כל הארץ לא שלי היא? אלא אסלק שכינתי ממנה. עלינו להבין כי בית המקדש לא היה מיועד רק לעבודת הקרבנות, שעל ידה זוכה האדם להתקרב להקב"ה. בבית המקדש הכירו, ע"י עבודת הקדשים שנעשתה בו, את כבודו והשגחתו של הקב"ה, וע"י הניסים שהיו במקדש - למדו את הנהגת הקב"ה עם האדם. זו הייתה השראת השכינה שהעידה על הקשר בין הקב"ה לעם ישראל.

"אֵלֶּה מִסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל..." - מסעות או

מסעות החיים

מהותה של פרשת מסעי, כפי שמשתקף בשמה, היא המסעות של בני ישראל במדבר. לכאורה הדגש היה צריך להינתן על החניות ולא על המסעות, כי המקומות המנויים בפרשה הם מקומות החניה. אם כן, מדוע התורה כותבת "אלה מסעי בני ישראל" ולא "אלה חניות בני ישראל"?

השאלה מתעצמת למקרא ביאורו של רש"י בפירוט המסעות: "משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו למקום רחוק לרפואתו. כיוון שהיו חוזרין, התחיל אביו מונה כל המסעות. אמר לו, כאן ישננו, כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך וכו'". והלוא האירועים האלה התרחשו במקום החניה ולא בעת המסע!

יתרה מזו, העבודה הרוחנית של בני ישראל במדבר לא נעשתה בעת המסעות, אלא בחניותיהם. אז הקימו את המשכן, ונעשתה בו עבודת הקודש. פעולה זו גרמה להשראת השכינה, ומימשה את הציווי "וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם". לעומת זה, בשעת המסעות המשכן היה ארוז וטעון על עגלות.

אף הגמרא (עירובין נה:) מדגישה את חשיבות החניות במדבר: "כיוון דכתיב 'עַל פִּי ה' יִחַנּוּ וְעַל פִּי ה' יִסְעוּ', כמאן דקביעי להו דמי". כוונת הגמרא להסביר שהואיל ומשך החניה נקבע על-פי ה', הרי אפילו אם זו הייתה חניה קצרה, היא נחשבה לקבועה. שוב אנו רואים שהדגש הוא על החניות, ואילו התורה מציינת את **"מִסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל"** דווקא.

אלא שיש כאן מסר מרכזי לכל יהודי. מסע איננו מעבר מנקודה אחת לשנייה בלבד, אלא הוא תנועה נפשית של התקדמות מתמדת. יהודי נדרש לחיות בתודעה מתמדת של מסע פנימי ושיפור עצמי. התפיסה הזאת מעניקה לאדם כוחות נפש גדולים להתמודד עם קשיים ומשברים.

גם אם חלילה הידרדר האדם לשפל המדרגה, והוא נוטה ליפול ברוחו ולחוש ייאוש, עליו לדעת כי בכוחו להיחלץ ממצבו הירוד. הוא מצויה וניתנו לו כוחות להיות בתנועה של 'מסעי' - להתעלות מנקודת השפל העמוקה ביותר אל הפסגות העליונות ביותר.

התורה מוסיפה ומדגישה: **"אֵלֶּה מִסְעֵי"**, לשון רבים. לאמור, אם יש בך רצון כן להשתנות, אל תסתפק במאמץ חד-פעמי של היחלצות מהבור. מעתה ואילך עליך להיות במסע תמידי, לנוע ללא הרף, שכן אין סוף לעליות. וגם אם עכשיו אתה בשאול תחתית, דורשים ממך להתעלות עד בלי סוף, שכן האפשרות לכך טמונה בך כבר עכשיו!

ומנגד, גם למי שנמצא בקצה השני - אדם שהגיע למדרגה רוחנית גבוהה, והוא סבור שעשה דיי וכעת ביכולתו לנוח וליהנות מהישגיו - גם לו התורה אומרת: עליך להוסיף ולהתקדם. 'מסעי' הוא צורך חיוני, שכן אם אינך בתנועה מתמדת של עלייה - משמע שעדיין אתה שרוי ב'מדבר' וטרם הגעת לארץ ישראל. [תורת מנחם תשד"מ, כרך ד, עמ' 2272]

כפרת עוונות

"אֵלֶּה מִסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל..." המסעות הם רמז לגלויות, ויש בהם כוח לכפר. גם מי שמכתת רגליו ללמוד תורה וגולה למקום תורה, נדידה זו היא מעין "מִסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל". לכן היו הראשונים נודדים מביתם למקום תורה. וסימנך: **"צא ולמד"**. [השל"ה הקדוש]

והקב"ה מביט בנו ומחכה.
למה?...

מחכה, שיוכל לראות את פניו, פני הצורף הקב"ה, משתקפים בנו, שיתאימו מעשינו לעם הנבחר. שיראה שאכן אנו הולכים בדרך התורה המסורה לנו ממשה רבינו, שאכן שומרים אנו על ייחודנו בגאווה ובשמחה!
הרי אנו בניו של מלך מלכי המלכים, האם אכן כך אנו נוהגים? כיצד אנו לומדים את תורתו יתברך? כיצד אנחנו מתפללים? כיצד אנחנו מקיימים את המצוות?
כיצד אנו לבושים? כיצד אנו מדברים? האם באמת משתקפת בנו דמות מלכנו? הלוא הוא יושב אבינו, יושב הוא, ומחכה...

מסעות בני ישראל

לנצל לטוב

ה'בעל שם טוב' אומר כי כל יהודי עובר ארבעים ושניים מסעות במשך ימי חייו, מ'אשר יצאו מארץ מצרים', רמז ללידה, ועד 'ארץ ישראל', ארץ החיים העליונה.
המסעות שכבר עברו, יודע אדם בנפשו איזה מהם נוצל לטוב ואיזה לא; אך באשר למסעות שעדיין יש לעבור, הלוא ביד האדם לנצל את כולם לטוב. [הרבי מליובאוויטש]

מסע לגאולה

יש לדקדק בזה: הרי יצאו ממצרים במסע אחד, המסע מרעמסס לסוכות, ולמה נאמר 'מסעי'? אלא שכל עוד לא הגענו ל'ירדן ירחו', לגאולה העתידה, עדיין אנחנו ב'מצרים', מלשון מיצר וגבול. כל המסעות עד ביאת המשיח הם בגדר 'ציאת מצרים'. [לקוטי תורה]

המסעות אליהו כותב

משה רבינו כתב את כל המסעות של בני ישראל, והדברים היו לתורה שלמה. עכשיו אליהו כותב את כל המסעות, הנדודים והתלאות של ישראל. כשיבוא משיח יהיה זה הספר שהכול ילמדו בו. [רבי דוד מללוב]

האפשרות לתקן

העולם הזה נקרא עולם התיקון, והאדם צריך בכל יום לתקן את מה שעשה אתמול. המלאכים נקראים 'עומדים', כי הם תמיד במדרגה אחת, ואין להם הסגולה והצורך לתקן את העבר. אבל בני ישראל הולכים ממדרגה למדרגה, בבחינת "אלה מסעי בני ישראל". [שפתי צדיקים]

נסעו וחזרו שלמים

"ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' " (לג, ב). טבע הדברים, שאדם היוצא למסע בעולם אינו חוזר ממנו כפי שהיה עם צאתו, ובעיקר כך הוא בכל הקשור ליראת שמים. החידוש בבני ישראל היה, ש'מוצאייהם למסעיהם' ו'מסעיהם למוצאייהם' - יציאתם וחזרתם היו על-פי ה', ובמשך הזמן לא נשתנו כלל. [רבי אשר מרימנוב]

המטרה - רפואה

וברש"י: "משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו למקום רחוק לרפואתו".
המסעות רומזים לירידת הנשמה מהעולם העליון לעולם הזה. רש"י רומז שירידה זו צורך עלייה היא - מטרת הבאתו של 'בן המלך' למקום רחוק אינה אלא לשם 'רפואתו'. [לקוטי שיחות]

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן" (לג, א)

מהו עניין המסעות - סיפור

למה נכתבו המסעות הללו, להודיע חסדיו של מקום. שאף על פי שגזר עליהם לטלטלם במדבר לא תאמר שהיו נעים ומטולטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה ולא היתה להם מנוחה, וכו', זה מיסודו של רבי משה הדרשן.
ורבי תנחומא דרש בו דרשה אחרת, משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו למקום רחוק לרפואתו כיון שהיו חוזרין התחיל אביו מונה כל המסעות אמר לו כאן ישננו כאן הוקרנו כאן חששת את ראשך... (רש"י).
קבוצת אנשים באנגליה למדה בצותא את ספר מלאכי. עד שהגיעו לפסוק (ג, ג) שבו כתוב: "וישב מצרף ומטהר כסף, וטהר את בני לוי וזקק אתם פזזה וכסף"...
מעיון במפרשים הבינו שלפני שמשיח יבוא, יטהר הקב"ה את כלל ישראל, כמו שהצורף מטהר גוש כסף או זהב.
מפני מה בחר הנביא דוקא במשל זה, להסביר כיצד יטהר אותנו הקב"ה? תמהו.
אחד מלומדי השיעור, סיפר שחברו צורף זהב, והוא ילך לשאלו כיצד בדיוק הוא מבצע את עבודתו. אולי, יוכל להבין טוב יותר את הפסוק הנ"ל.
לשאלתו, השיב לו הצורף, "אני לוקח את גוש הזהב, ומניחו במקום החם ביותר באש, וכך שורפת האש את כל הפסולת, והזהב נשאר נקי, זהב טהור".
"מפחיד", חשב לעצמו, "הלוא אנו כיום במקום הכי חם, הכי בוער של האש... הצרות הכי קשות, והיסורים הכי כואבים... כמו שאומרים ש'אין בית אשר אין שם'..."
בפעם הבאה, כשלמדו שוב ביחד, סיפר האיש את מה שאמר לו חברו הצורף.
"אכן", נענו כולם, "היום השלב האחרון של הגלות, השלב הקשה ביותר, והחם ביותר לפני הגאולה"...
הביטו שוב בפסוק במבט אחר.
ואז, אחד המשתתפים העיר: "מדוע כתוב בפסוק 'וישב מצרף', שהקב"ה יושב, מה איכפת לנו איך הקב"ה מצרף אותנו, אם הוא יושב או עומד, העיקר שמטהר אותנו!!"
"אשאל את הצורף", אמר האיש, "אולי הוא יודע".
חזר לחברו. "אמור לי", שאלו, "כשאתה מצרף את הזהב, האם אתה יושב או עומד"?"
הצורף הביט בו והשיב: "ודאי שאני חייב לשבת, אי אפשר לעמוד!"
"ולמה"? "מפני שכשאני שם את גוש הזהב בתוך האש, אני חייב להשגיח עליו ולשומרו בכל תשומת לב. וזה מפני שאם אשאיר את הגוש חצי דקה בתוך האש לאחר שהוא נקי, חצי דקה מיותרת, יתקלקל הזהב!"
האיש נחרד לשמוע זאת... שהקדוש ברוך הוא, אבינו אב הרחמן, יושב ומביט בנו בכל תשומת לב... ומיד כשנהיה נקיים מהסיגים, טהורים מהלכלוך, מוכנים להיגאל, מיד יוציא אותנו הקדוש ברוך הוא מהאש הבווערת...
"תגייד לי עוד דבר אחד", ביקש מהצורף, איך אתה יודע שזההב אכן טהור?"
ענה לו הצורף: "פשוט. כשאני רואה את פניי משתקפים בזהב".
הנה המלך, מלכו של עולם, כצורף. יושב ומביט בנו. לא מעלים עין מאיתנו אפילו לרגע קט. האש בווערת, סוערת ורותחת, מנקה ומטהרת. מבערת את החטאים שמלכלכים אותנו.

האבלות על החורבן - סיפור

האם אנו חשים באובדן ובשיממון הנוצר בעקבות חורבן בית המקדש? אם נתבונן נגלה, כי תפילת העמידה מכילה תזכורות רבות לכך: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "כי לישועתך קיינו כל היום". האין אנו, חלילה, אומרים זאת מהשפה ולחוץ? האם אנחנו בוכים בדמעות שלישי? הסיבה לכך תובן לאחר קריאת הסיפור הבא: מסופר על הגנרל הנרי ד'אוטווייה, ששימש כאסטרטג בכיר בצבאו של נפוליאון, וכמובן, מתוקף תפקידו ותוכניותיו המבריקות זכה לכבוד ולהערכה. פעמים רבות נפוליאון התייעץ איתו וביקש ממנו תוכניות, פעמים לצורך התקפה ולעיתים לצורך הגנה.

אולם מתחת לפני השטח הגנרל שימש כסוכן אויב, חמדנותו לכסף העבירה אותו על דעתו והלה נפגש עם האויב ומכר את תוכניותיו שהוא עצמו תכנן עבור הצבא הצרפתי. כשראה נפוליאון, כי מהלכיו להפתיע את האויב לא צלחו וחיילי האויב היו מוכנים לכל דבר חשד שמישהו העביר את התוכניות אליהם, חקירה מאומצת הובילה לעובדה המרה: הגנרל ד'אוטווייה מסר לאויב מראש את תכניות הקרב. נפוליאון זעם וחיפש את הדרך המתאימה ביותר להעניש את ד'אוטווייה ולבסוף החליט, הגנרל יישלח לאי נידח ושומם, שם יהיה עד סוף ימיו בבדידות ויוכל להרהר במעשיו הרעים.

הגנרל הורד מדרגותיו ובלבוש אסירים הועלה לאוניה והושלך בחוף אי נידח, שעות רבות שכב על החוף ובכה על מר גורלו. כשהחל הרעב להציק לו, טעם מפירות של עץ שגדל בסמוך, לאחר מכן אסף עלים יבשים והכין לעצמו מצע, כך עבר עליו הלילה הראשון באי הבודד.

הימים חלפו, הגנרל בנה בית מגזעי עצים, מצא עיזים שנתנו חלב ואכל מפירות העץ. חודשים חלפו והנרי התרגל לחיים על האי השומם, אך כשהגיע התאריך בו הושלך לשם, לבש את בגדי האסיר אותם לבש באותו יום, והחל לבכות.

הוא נזכר במעמד הרם שהיה לו, חש חרטה עמוקה על מעשיו, וייסר עצמו על כך כל אותו היום.

יום אחד נטרפה אוניה בסמוך לאי, ומספר אנשים נסחפו אל האי, והנרי נשא לאשה את אחת הנשים.

יום אחד הופתעה אשתו לגלות את בעלה יושב בחוף בבגדים מוזרים ובוכה בכי מר.

'מה קרה?' נחרדה, 'ביום זה לפני שנתיים הוגלית מצרפת, שבה הייתי חשוב ומקורב למלכות. בכל שנה ביום זה, נזכר אני מה הייתי, והיכן אני היום, ובוכה על כך.'

לאחר שנה נולד להם בן, כשגדל מעט הבחין הילד כי מידי שנה, ביום מסוים, יושב אביו על החוף בבגד מוזר ובוכה מהבוקר עד הערב. 'אבא, למה אתה בוכה?' שאל הילד, והאב סיפר לו על אותו יום מר ונמהר.

בנו של הנרי גדל, נשא אישה ונולדו לו ילדים, בכל שנה, ישב הסבא עם בנו ונכדיו, וקונן על מר גורלם ועל גלותם באי הבודד, הרחק מצרפת.

שנה אחת קם אחד הנכדים והכריז: 'די! בכל שנה מכריחים אותנו לבכות בתאריך הזה, אבל אני לא מבין, מה רע פה?! הרי יש לנו הכל! יש פירות טעימים, עיזים שנותנות חלב, עצים לבנות קורת גג ועלים להכין מהם מצעים, טוב לי פה, ואינני מעוניין בארץ אחרת.'

שמע זאת הנרי, שכבר היה ישיש וחלש, קרא לנכדו הצעיר ואמר לו: 'אינך מבין מדוע אנו בוכים, משום שנולדת באי הפרימיטיבי הזה ולא יצאת מפה אף פעם, אתה פשוט לא ראית את העולם האמיתי והמפותח, ולכן אינך יודע מה אתה מפסיד! אני ראיתי עולם מופלא ובו גשרים עצומים, מגדלי ענק, ארמונות נהדרים, חנויות. אכן, מי שגדל כל ימיו, כשהוא מתרוצץ יחף על החול. לא מבין מה חסר לו. אך דע לך, שכל 'החיים הטובים' שלך פה, הם כאין וכאפס לעומת החיים הגרועים ביותר בצרפת... לכן יש לך הרבה מה לבכות - ובעיקר על כך שאין לך אפילו מושג מה הפסדת...' אין אנו יכולים להבין מה הפסדנו. כיצד נראו החיים כשביית המקדש היה קיים, ולכן אין אנו מסוגלים לקונן, כפי שצריך. רק מי שחווה את אובדן הבית - יכול להבין זאת...

[אספקלריא]

תשובה ותמיהה

רבי משה מקוברין שאל פעם אחת אברך צעיר למעשיו ולמקור פרנסתו. השיב האברך: "אני יושב בבית המדרש ולומד תורה. לפני חתונתי סיכמו אבי וחותני כי בחמש השנים הראשונות אבי יפרנס אותנו, ובחמש השנים הבאות חותני ידאג לפרנסתנו, וכך אנחנו מסודרים לעשר שנים". אמר לו רבי משה: "האמן לי, כשאני רואה אדם המתקן את חלון ביתו שנשבר, אני תמה עליו, שהרי בכל רגע ורגע משיח עומד לבוא ונעלה כולנו לארץ ישראל. ואתה אומר שאתה מסודר לעשר שנים בגלות?!"

חזק חזק ונתחזק

בברכת התורה ריון ברינה

"לְאֶדָם מְעַרְכֵי לֵב וּמַה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מ"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוח: סמי בן שמחה: גורג' בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאור אברהם: אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוח בת שמשון מרים בת עיזה: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה בנימין בן צילה.

זיווג הגון: זהבה בת אטווג'ימי שמואל בן אסתר: נעמה בת אסתר: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה חלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עודד בן גר: גולן בן דינה אורטל בת גלית: וקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת חת: מרים קוק בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נארה: רות בת לינה: מירית בת רחל לימור הודיה, ושירנה בנות תורן יפה

לזרע של קיימא:

יהודה וזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה שושנה ריזל בת מינה מיטל בת לולו שמחה צביה בת רחל: חן בת דלילה (מ נח) יובל בן שלומית: אושר בת אורנה הודיה בת ציפורה: רחל בת חיה יעל ברכה בת אביגיל: עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.47209

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים